

YEDI DIYAR

GEÇİDİ

SAMANTHA

ELLEN

BOUND

GENÇ
T
TIMAS

Beklenmedik Bir Misafir

Celeste ve Esmerelda Barden ön verandada dondurma yerken Ferdinand yılın en sıcak gününde gökyüzünden düştü.

Şaşırtıcı bir inişti: ne bir uyarı vardı ne de bir “iyi günler” demek. Bir an gökyüzünde bir noktayken, bir an sonra yere çakıldı. Ardından birbirine girmiş kollar ve bacaklar, lüks kadife bir sabahlığın üzerinde yere serildi.

Şok içindeki Esmerelda birden oturduğu basamaktan ayağa fırladı. Dondurması burnuna çarpıp yere düştükten saniyeler sonra bir süt birikintisine dönüştü. Celeste, önce dondurma birikintisine, sonra hâlâ kıpırdamadan yatan kuzenine, ardından ağlamaya başlayan Esmerelda’ya baktı.

“Hadi ama Esme, ağlama.” Celeste elbisesinin koluyla kız kardeşinin burnunu sildikten sonra kuzenine doğru ilerledi. “Ferd? İyi misin?” Bacaklarının arkasından ter damlıyordu.

Hava o kadar sıcaktı ki nefes almak bile acı veriyordu ama sabahlığının kürklü bordo yakasından masmavi gökyüzüne bakar Ferdinand'ın canının yandığı kadar değil.

“Ferd?” diye tekrar denedi Celeste. “Yaralandın mı?”

Esmeye acıklı acıklı burnunu çekti. “Bana ölmüş gibi geldi.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi Celeste.

“Ama dondurmamı düşürmem hep *Ferd*'ün suçuymdu.”

“Benimkini al.” Celeste külahı Esmeye'nin eline tutuşturup kuzeninin yanına çömeldi.

“Zaten yarısını yemişsin!”

Celeste iç çekti; küçük kız kardeşinin somurtmaya devam edeceğini biliyordu.

“*Ayrıca* bu vanilyalı!” Esmeye'nin sesi yükseldikçe yükseliyordu. Biraz daha devam ederse mahalledeki bütün köpekler ona eşlik etmeye başlayacaktı.

“Sessiz ol.” Celeste Ferd'ün hiç kırpmadığı gözlerinin önünde ellerini çırpıp nabzını kontrol etmeye çalıştı. Hiç belirti yoktu.

“Sadece sıkıcı insanlar vanilyalı dondurma yer,” diye tutturdu Esmeye. Dondurmayı tekrar Celeste'e fırlattı ama en uygun şartlarda bile düzgün nişan alamazken yılın en sıcak gününde de hiç beceremedi. Vanilyalı dondurma topu havada uçarak Ferdinand'ın yüzüne yapıştı.

“Esmeye!” dedi Celeste. “Ferdinand yaralanmış olabilir. Yüzüne dondurma atmak tavsiye edilen bir ilk yardım şekli değil.”

Celeste, Ferdinand'ın yaralanmasının pek de mümkün olmadığını biliyordu. Elbette, kuzeninin az önce gökyüzünden düştüğü düşünülduğünde, bu akıl almaz görünebilirdi.

Ancak Ferdinand sıradan bir kuzen değildi.

Ferd biraz tatlıya düşkün olduğu için dondurma yüzüne düşer düşmez kuzeninin uzun burnu seğirmeye ve sağ elindeki bütün parmaklar titremeye başladı. En sonunda, kıpkırmızı dilini çıkarıp dondurmayı yalamaya başladı.

Ferdinand doğruldu.

“Pekâlâ,” dedi parlak gözlerle etrafa bakarken. “Celeste! Esmerelda! Selam! Sıcak bir gün, değil mi? Dondurma için muhteşem bir gün.”

“Öyleydi,” dedi Esmé somurtarak. Ağzını silerken çekinerek kuzenine baktı. “Selam Ferd. *Senin* burada olmana sevindim. Annem ve babam yine evde değiller ve Celeste’i bakıcım yaptılar ama ondan daha *sıkıcı* birini seçemezlerdi. Hayatım boyunca hiç bu kadar sıkılmamıştım.”

“İmkânı yok!” dedi Ferd, zarif bir kol ve bacak hareketiyle ayağa kalkıp giysilerinin tozunu silerken; üzerinde bordo sabahlık ve onun altında çok şık lacivert bir takım elbise vardı. Havaya kalkan toprak, solmuş çim ve bir parça portakal kabuğu Celeste’in tenis ayakkabılarının üstüne düştü. “Celeste sıkıcı bir tip değil. Onunki gibi bir hayal gücüne kapıldığında, eğlence peşinden koşmaya başlar.” Ferd, Celeste’e doğru eğilip büyüleyici bir şekilde eğri büğrü ama bembeyaz dişlerle dolu bir gülümsemeyle sırıttı. Güneş ışığı, sol kulağındaki yıldız şeklindeki küpeden ve saçlarındaki yarıdöner renk tonlarından yansıyordu. Işıltıdan gözlerinizin kamaşmaması oldukça zordu.

“Selam o halde. Sıcak bir gün, değil mi?”

“Evet, bunu zaten söylemiştin,” dedi Celeste sabırla. Ferdinand gibi kuzenlerin anlamlı konuşmaya başlaması bazen biraz zaman alıyordu.

“Söylemiş miydin?” Ferd kafasını kaşıdı. “Üzgünüm. Gökyüzünden düşünce beynim biraz afallıyor, nasıl olduğunu bilirsiniz. E sarılın o zaman bana.”

Celeste kendini kuzenlerinin ufak bir nane dokunuşuyla, tarçın ve portal aromalarını taşıyan hoş kokusuna teslim etti. Biraz sihir vaat eden türden bir kokuydu ve bugünkü gibi pis kokan sıcak bir günde bu sihir, buz dolu bir küvetten daha hoş geliyordu.

“Ah! Küçük Emma!” Ferd sabahlığın iç cebinden bir gözlük çıkarıp burnunun ucuna yerleştirerek Esmen’in yüzüne baktı.

“İsmimi biliyorsun,” dedi Esmen. “Daha önce söylemiştin.” Yine de kıkırdadı çünkü bu Ferd’le aralarındaki küçük oyunlardan biriydi. Celeste her seferinde katılmayı reddediyordu.

“Evet, evet tabii ki, Ebony.” Ferd gözlüğü burnunun üstüne itip Esmen’i en ince ayrıntısına kadar inceliyormuş gibi yaptı. “Bir metre altı santimetre,” dedi Ferd, Esmen’in etrafında ağır ağır yürürken. “Bir metre sekiz santimetre,” diye düzeltti. “Fee fi fo fum, çocuk kokusu aldı burnum, çiğ ya da pişmiş fark etmez, açlığımı gidermeye yeter, elimizde bir fasulye sırığı var.¹” Ardından göz kamaştırıcı dişleriyle tekrar gülümsedi. “Bunun sebebi tüm o dondurmalar olmalı.”

---

1 İngiliz peri masalı Jack ve Fasulye Sırığı’nın meşhur dörtlüğü. (ç.n.)

“Yakında Celeste’den daha uzun olacağım!” Esmeye parmak uçlarında yükselip sanki konuşurken kemikleri büyüymüş gibi esnedi.

Celeste gözlerini devirdi. “Aman büyük marifet.”

“Senden daha büyük olduğum ve bana patronluk taslayamayacağın zaman olacak!”

“Bu kez neden gökyüzünden düştün?” diye sordu Celeste, inadına kız kardeşini görmezden gelerek.

“Uçmaya mı çalışıyordun?” diye ekledi Esmeye Celeste’in önüne geçerken.

“Fizik bana meydan okumaya devam ediyor,” dedi Ferd, bir kolunu Esmeye, diğerini Celeste’e dolayıp onları kendine çekerken. “Ama bir bakıma evet, uçuyordum. Dürüst olmak gerekirse azıcık stres atmak için Bonnie’yi biraz hızlandırırken, en sevdiğim iki kuzenimi aylardır görmediğimi hatırladım. Eh, onları ziyaret etmenin tam zamanı!” Ferd burnunu çekip dalgın dalgın Celeste’in bir tutam saçıyla oynadı. “Gökyüzünde kendini kaptırmak çok kolay. Akrobatik hareketler yaparken çok heyecanlanıp biraz fazla takla atmışım. Yaşlı kadının artık ömrü tükeniyor. Bu tarz süslü işleri sevmiyor. Motoru kaldırmıyor, bu yüzden beni fırlattı.” Ferd bir kez daha burnunu çekip gökyüzüne baktı. “Her an,” dedi Ferd. “Her an...”

Gerçekten de bir dakikadan az sürmüştü. On saniye sonra karman çorman bir örtü gibi boyanmış olan otobüs Bonnie birdenbire ortaya çıktı. Tekerlekleri, onu havada tutacak kadar enerji üreten, titreşip çırpınan binlerce büyümlü tüyden oluşuyordu. Yerden bile Celeste, pencereden dışarıyı rahat rahat görebilmek için itişip kakışan içerideki ıvır zıvırın gölgelerini

görebiliyordu. Otobüs inişe geçtiğinde, sedir ağacından yapılmış bir gardırop kapılarından birini kaldırdı ve içindeki bütün ceket ve elbiseler coşkuyla dalgalandı.

“İşte benim kızım,” dedi Ferd, otobüse bir öpücük göndermek için Celeste’in omzundaki kolunu kaldırarak. “Benim için geri geleceğini biliyordum. Dışarıdan sert görünür ama aslında yufka yüreklidir.”

Otobüs yaklaşırken gürleyip homurdandı, sanki *pekâlâ*, *bir şekilde eve gitmen gerekiyor* der gibiydi.

“Hayatımın aşkı, ruhumun ateşi,” diye şakıdı Ferd otobüse doğru, Bonnie de yerden birkaç santimetre yukarıda asılı kalırken ısıklık çaldı. Celeste ve Esmé, tekerleklerden emirler veren tüyümsü ufak seslerin mırıltısını duyabiliyordu.

“Şimdi yavaşça.”

“O kadar sertçe sola dönme!”

“Köpek kakasına dikkat et!”

Tekerler toprağa değdiğinde sevinç çığlıkları gürültülü bir şekilde yükseldi. Barden’ların garaj yolundan gelen toz, otobüsün etrafını kaplayan egzozdan güçlü bir yabancı leylak kokusu sızdı.

“Selam, yaşlı kız,” dedi Ferd. “Seni kızdırdığım için üzgünüm. Beni affettin diyebiliriz sanırım? Şu andan itibaren yol boyunca sabit bir hızla ilerleyeceğiz ve vites artırmaktan kaçınacağım.”

Bonnie son kez istemeye istemeye gürledikten sonra motor huzurlu bir sessizliğe büründü.

“Buna da şükür,” dedi Ferd omuz silkererek ve sabahlığının içindeki başka bir cepten mendil çıkarıp Celeste’in yaka-

sındaki bir parça tozu ve Esmen'in burnundaki bir tutam çamuru temizledi. "Ne diyelim, kuru üzümleirim? En büyük korkum gerçek oldu ve tüm dondurmalar bitti ama sanırım... acil durum erzakım var Geçitl..."

"Evet, lütfen!" diye bağırdı Esmen. "Senin evine gidebilir miyiz? Lütfen?"

"Bağırma," diye çıkıştı Celeste. "Dünya'da bile olmayan büyümlü bir eve koşa koşa gidemeyiz. İşler ters gidecek olursa başı belaya girecek olan sen değilsin."

"Koşa koşa gitmeyecektik, uçacaktık," dedi Esmen oldukça mantıklı bir şekilde.

"Belki başka zaman."

"Ama burada yapacak hiçbir şey yok! Eğer Ferd ile gidersek bir maceraya atılabiliriz." Esmen haklıymış gibi gülümsemişti ama ağzına bulaşan kurumuş dondurma bu etkiyi biraz bozuyordu.

"Ah evet," dedi Ferd. "Son ziyaretinizden bu yana yeni sakinler geldi. Macera sizi ön kapıda bizzat kendisi karşılayacak. Kafasında şapkasıyla. Oldukça süslü."

Celeste hevesle otobüse baktı. Gerçek şu ki, o da herkes kadar (belki daha da fazla) bir maceraya atılmak istiyordu ama o ablaydı ve ablaların sorumlulukları olurdu. Özellikle de sorumlu olması *gereken* yetişkinler yaz boyunca dünyanın çok uzak bir köşesinde gönüllü olarak görev yaparken. Üstelik, özellikle ailesinin gitmeden önce ona söylediklerini göz önünde bulundurursak, artık (ergenlik yaşlarına çok da uzak olmayan bir dönemdeyken) sorumluluklarını düşünmeye başlamasının zamanı gelmişti. Oley! Büyükannesinin ev işlerini yapmasına ve kız kardeşine bakmaya yardım ederek, man-

tıklı ve olgun yetişkin kararları vererek pratik yapabilecekti. Bunun çok eğlenceli olacağını ona zorla kabul ettirmişlerdi.

Celeste bunun kulağa pek eğlenceli gelmediğini düşünmüştü; aslında, Dünya’da yapmak istediği en son şeymiş gibi geliyordu. *Mars’ta* yapılacak tek şey bu olsaydı, yine de bunu seçmezdi. Fakat söz konusu, bilirsiniz, *kendi hayatı* olduğunda hâlâ söz sahibi olacak kadar büyümemiş gibi görünüyordu.

Celeste ön bahçelerini inceledi; bu kadar uzun, sıcak bir yazdan sonra büyük kısmı kurak ve ölü görünüyordu (bir de tabii fıskiyeleri açmayı unuttuğu için). Aylardır savaştığı öfke, hayal kırıklığı ve hızla tükenen sabır gibi duygularını yansıttığını tahmin ettiği yüz ifadelerini kontrol etmek için mücadele ediyordu. Başını kaldırdığında, Ferd’ün de dalgın dalgın ön bahçenin çorak halini izlerken bir yandan da kendisine sinsî bakışlar attığını gördü.

“Üst akıl ne diyor?” diye sordu Ferd. Esmе, Ferd’ün sabırlılığının kolundan çektiştirerek otobüse doğru götürmeye çalışıyordu fakat Ferd cana yakın bir tavırla başını okşadıktan sonra tek kaşını kaldırarak Celeste’e baktı.

“Şey, sadece senin evinden uzak durmamız gerekiyor. Hatta annem, babamla birlikte gitmeden önce, ‘Kuzeninle kaçmak yok. Kesinlikle hayır! Tehlike! Uzak durun! Zehirli: Sakın girme!’ dedi. Bilirsin. Bu tarz şeyler.”

“Kulağa oldukça ciddi geliyor,” dedi Ferd.

“Burada değiller ki aptal,” dedi Esmе. “Hiçbir zaman olmuyorlar. Bu yüzden öğrenemezler.”

“Peki ya büyükannem?” dedi Celeste.

“Sevimli kadın, ayaklarının kokması ne kötü,” dedi Ferd.

“Ne olmuş ona?” dedi Esm . “Meşhur şekerlemelerinden birini yapıyor Şu an. Hiçbir zaman öğrenemeyecek.”

“Her Őeye bir cevabın var, değil mi?” diye çıkıştı Celeste. “Ya uyanıp da gittiğimizi fark ederse? Meraktan kafayı yer.”

“Onun için bir not bırakırız,” dedi Ferd.

Celeste kollarını ggsünde kavuşturdu ama bu fazla savunmacı hissettirince ellerini beline götürdü. Bu da peki iyi sayılmazdı ama artık bunun için çok geçti ve bir Şey söylenmesi gerekiyordu. “Tabii ki ben de gelmek istiyorum,” dedi kuzenine. “Evini seviyorum. Yıllardır ziyarete gelmeni istiyordum. Ama benim ‘sağduyulu ve olgun davranmam’ gerekiyormuş.”

“Kaç yaşındasın Celeste?” diye sordu Ferd.

“On bir,” dedi Celeste.

Ferd, Esm ’ye döndü. “On bir yaşındakilerin sağduyulu ve olgun davranması hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence bunlar dünyadaki en sıkıcı Şeyler,” dedi Esm .

“Hmm,” diye düşündü Ferd. “Ne talihsiz bir yük. Dünyanın en sıkıcı Şeyi olmak.”

Esm  ikisinin de ellerinden çekiştirdi. “Hadi *ama*. Eve gitmek istiyorum. Yeni misafirler kimler? Hangi Diyar’dan geliyorlar?” Celeste’e pis pis sırttı. “Ayrıca *senin* neden gitmen gerektiğini biliyorum. Orada onu görebilirsin...” Esm  omuzlarını abartılı bir Şekilde titretti. “...Loooo-gan’ı.”

Celeste’in yanakları kızarsa da Ferd’un ge ırağından bahsedilirken heyecanlanmadan havalı görünmeye çalıştı. Kollarını bu sefer daha büyük bir kararlılıkla kavuşturdu. “Annem ve babam hayır dedi.”

“Sıkıcı,” dedi Esm .

Celeste toprağa bakarak dilini ısırıldı.

“Ebeveynleriniz bu kez nerede?” diye sordu Ferd.

“Atlantik Okyanusu’nda bir adada,” dedi Celeste iç çekeerek. “Kıyı otlarının erozyonunu belgeleyip doğal bitki örtüsünü iyileştiriyorlar.”

Ferd uyuyakalıp bir horlamayla uyanmış gibi yaptı.

“Büyüleyici! Çok önemli bir iş! Çimlerin ne zaman çıkacağını asla bilemezsin, değil mi?” Ferd, Esmeye bakarak sırıttı. “Bir keresinde çim yapabilmek için her bir çimen sapını tek tek ekmişim,” dedi kuzeni. “Ellerimle.” Sanki bu tür olaylar kılını bile kıpırdatmayacağı kadar sıradanmış gibi daha fazla açıklama yapmadı.

“Yapıştırıcıyla mı yoksa el işiyle mi?” diye sordu Esmeye, hayranlıkla bakan kocaman gözlerle.

“Yapışkan bantla,” dedi Ferd. “Sol taraftaki son yarım metre dışında. Orayı çift taraflı yapıştırıcıyla yaptım. Haftalarca tırnaklarımın altından çıkmadı.” Ferd, yapıştırıcı hâlâ tırnaklarının altındaymış gibi Esmeye doğru ellerini salladığında Esmeye kıkırdarak elini tuttu ve hiç yapışkan kalmış mı diye inceledi.

“İşte daha öncesinde hazırladığım bir şey,” dedi Ferd, Esmeye’yi de beraberinde götürerek ön kapıya koşup “Hoş Geldiniz” levhasının üzerine bir şey iştirirken.

“O da ne?” diye sordu Celeste.

“Büyükanneye bir not,” dedi Ferd, ıslıl ıslıl bir gülümsemeye Celeste’e dönerken. “Çay saatine kadar sizi geri getireceğimi yazdım. Aşağı yukarı bir saatliğine. Hmm.” Ferd kafasını eğerek hayali bir saate baktı. “Ya da iki. Portallar arasında

o eski zıpla, atla, sıçra yöntemleriyle geçiş yaparken zaman biraz aldatici olabiliyor. Tüm o enerji dağılımı, hizalanmaya çalışan farklı dünyalar...”

“Ya da bizi hiç geri getirmezsın! diye haykırdı Esmе, kuzeninin koluna yanaşıp onu göğsüne bastırırken. “Bu daha iyi olurdu! Gelir sonsuza kadar seninle kalırdık.”

“Büyükannemizi geride bırakamayız şapşal,” dedi Celeste. “Bütün o mantar çorbasını kim içecek?”

“O da bizimle gelip evdeki Dev ile yaşayabilir,” dedi. “Yalnız görünüyor. Hem de ayak kokusuna aldırış edeceğe benzemiyor.”

“Hugin günde üç kez yıkanıyor,” dedi Ferd. “Her yıkanmasında bir kalıp sabun kullanıyor. Aşırı masraflı.”

“Belki de bir kedi gibi kendini yalayarak temizleyebilir,” dedi Esmе.

“Ah hayır,” dedi Ferd. “Bunu onun yerine yapabilecek bir kedimiz var.”

Esmе tekrar kıkırdarken Ferd’ün sabahlığının bol kıvrımlarının arasına saklandı. “İyy.”

Ferd onu kucağına aldı. “Bence de iyy.” Ferd onu tepetaklak çevirip gıdıklarken Esmе neşeyle kıvranarak kakhahalar atıyordu.

“İç çamaşırlarını görebiliyorum,” dedi Celeste.

Ferd, Esmе’yi yere bırakıp sabahlığının başka bir cebinden külot çıkardı ve ardından gururla taktı. Şapka olarak.

“Artık sen de benimkini görebilirsin.”

“Bu aşırı utanç verici,” dedi Celeste ama gülümsemesini saklıyordu. “Büyükannem seni böyle görseydi elinde çorba kepeğiyle ön bahçede kovalardı. Komşular ne düşünür?”

“Sana ne düşüneceklerini söyleyeyim,” dedi Ferd, Esmeyi ön bahçede kovalarken. “Bu ikisi çok güzel eğleniyor diye düşünürler, sanırım sutyenimi de başıma takacağım.”

“Gel ve iç çamaşırlılar kulübüne katıl!” diye seslendi Esmeyi. “Sıkıcı insanlar giremez!”

“Ben SIKICI DEĞİLİM!” diye bağırdı Celeste.

“Sen rezil, pis kokulu, işe yaramaz, sıkıcı bir moruksun!” diye güldü Esmeyi, havalı bir aksan takınıp Ferd’den kaçarken. “Ne büyük, yaşlı ve sıkıcı bir hiçsin sen!” Sürekli okuduğun maceralar yaşayan çocuklarla ilgili bütün o kitaplardan sonra bile maceraya atılamayacak kadar sıkıcısın!”

“Sana neden sıkıldığımı söyleyeyim!” diye çıkıştı Celeste. “Bütün bu kokuşmuş yaz boyunca sana göz kulak olmaktan! Her gece mantar çorbası içmekten! Senin her şeyden şikâyet etmeni dinlemekten! Ama biliyor musun? Mantıklı olmaktan ve bana söylenen her şeyi yapmaktan *sıkıldım*! En önemlisi de BANA SIKICI OLDUĞUMU SÖYLEMENDEN SIKILDIM ÇÜNKÜ BU DOĞRU DEĞİL!”

“İşte aradığım ruh!” dedi Ferd. “Dök içini! Keşkeleri, olabilecek olan ama olmayan ihtimalleri, kaçırdığın sihri bir düşün! Şu an evde bir sürü şey oluyor; uzun bir süre boyunca meşgul olabilirim!”

Esmeyi ellerini çırparak hızla otobüse doğru koştu.

“Sakın ha, Esmeyi!” diye seslendi Celeste arkasından. “Buraya dön. *Hemen!*”

“Efendim? Seni duyamıyorum!” diye ciyakladı Esmе, gar-dırop çekmecelerini açtığında çeşitli kıyafetler onu içeri aldı.

Bonnie'nin motoru kükreyerek çalışırken otobüsün kapıları kendiliğinden açıldı.

“Sıra bende!” dedi Ferd. “BonBon'u bekletmesen iyi olur!”

Celeste yumruklarını sıkarken tüm yaz boyunca yaptığı gibi öfkесini bastırdı. Öfkeden patlamak üzereymiş gibiyken bile, kendisine verilen her sorumluluğu ve ayak işini hazmetmeye çalışmaktan iç organları parçalanmış ve yaralanmış gibi hissetse bile.

Bir kez daha bağırdı. “Esmе! O otobüse binmesen iyi edersin!”

Esmе otobüse bindi.

Celeste kız kardeşinin arkasından koştı. Kuzeni sürücü koltuğuna yerleştğinde Bonnie yerden birkaç santim yükselmeye başladı. “Eğer geleceksen acele etsen iyi edersin!” diye bağırdı Ferd. “Bon'un öğle uykusu vakti geldi ve inan bana onu bekletmek hiç istemezsin!”

“Biz gelmiyoruz!” diye bağırdı Celeste. “Esmе, otobüsten in!” Kız kardeşini otobüsten dışarı çekmek için basamaklardan çıktı ama Bonnie'nin başka planları vardı. Otobüs küstah bir *homurtu* çıkarırken kapı Celeste'in ardından kapandı. Hemen ardından havada, Yedi Diyar Geçidi denen eve doğru hızla uçuyorlardı.

Bir otobüs tarafından kaçırılmak. Bir maceraya başlamak için ne hoş bir yoldu.